

bør bære, sættes paa Finantsloven, og dette Beløb faaer Kommunen. Naar Kommunen imidlertid udviller sig, naar Kjøbenhavn f. Ex. bliver dobbelt saa stor, som det er, vil Politiet rimeligviis komme til at koste endeel Mere, og da vil det jo stille sig saaledes, at den Andeel, Staten har i det saaledes udvidede Politi vil, udtrykt i Penge, blive større end den Andeel, Staten nu har deri, udtrykt i Penge; det vil sige: nu er Statens Andeel udtrykt med 40,000 Rb., medens det til den Tid vil blive udtrykt med et Beløb af f. Ex. 60,000 Rb.; jeg finder, at det er Statens Pligt, naar Kommunen udvider sig, og Politiet som en Følge deraf koster mere, at den da ogsaa udreder det Mere, som behøves dertil. En saadan Ordning forekommer det mig, at Kommunen vil være bedre tjent med end at flaae en Sum fast, thi Kommunen vil kunne sige sig selv, at den hverken kan eller vil give et Revers fra sig til Regjeringen, lydende paa, at den ikke i Fremtiden vil forlange Mere, fordi man nu flaaer denne Sum fast. Paa den anden Side, naar det nu er saa — man maa dog troe paa, at Staten vil opfylde sin Pligt, og jeg kan i den Henseende henholde mig til den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning). — hvad Grund har da Staten Kjøbenhavn til mere at tvivle paa Staten, end Staten til at tvivle paa Byen, og hvorfor kommer man da og siger: Vi skulle nok opfylde vore Forpligtelser, men vi have ingen Garanti for, at I ikke ville narre os for Pengene, naar I opføre dem paa denne Maade? — Og hvem rammer nu denne Behreidelse? — spørger jeg. Keentud sagt, den rammer Folkethinget. Det er Eder, vi ere hange for — siger man til os — thi naar Beløbet opføres paa Finantsloven, saa kunne I frygte det, enten I ere enige med Landsthinget og Regjeringen eller ikke. — Det er en Frygt for Folkethinget, men en Frygt, som er aldeles ubegrundet, og jeg seer ikke den ringeste Anledning til, at Folkethinget, paa Grund af en saadan tilstedeværende Frygt, skulde tage en forandret Beslutning; thi det vilde være at udtale om sin egen Karakter Noget, som ikke var sømmeligt, det vilde være det Samme som at sige: „Der kunde nok komme et Folkething, som vilde svigte sin Forpligtelse, medens der

naturaligviis ikke er Tale om, at hele den lovgivende Magt vil gjøre det, thi hvis hele den lovgivende Magt vilde svigte sine Forpligtelser, saa kunde det jo heller ikke nytte noget at opføre Bidraget i en særlig Lov. Men der er langtfra nogen Skade at befrygte for Kommunen; jeg er ganske vis paa, at Kommunen til enhver Tid vil sige, hvad den bør have, og navnlig vil Folkethinget bidrage Sit hertil; Andet kan man ikke vente af en Forsamling, fremgaaet af den Forsatning, vi have. Det forekommer mig derfor urigtigt, at vor største Kommunes Raad vil udtale nogen saadan Frygt med Hensyn til en Forsamling, udgaaet af Danmarks Riges Grundlov, og jeg troer, at det vilde have været bedre, at det ikke var skeet. Men netop, fordi det er kommet dertil, bør vi desto stærkere haandhæve den Bestemmelse, som vi tog ved forrige Behandling.

Jacobsen: Da den høitærede Justitsminister allerede har imødegaaet de høist urigtige og besynderlige Forestillinger, som ere fremkomne fra den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning), saa har jeg kun en lille Oplysning at tilføie, som jeg undrer mig over, at den ærede Rigsdagsmand skulde have nødig. Han yttrede, at vi, d. v. s. Staten, ikke have Sikkerhed for, at Kommunen vil opfylde sin Forpligtelse, hvad han meente, at vi burde have, og navnlig meente han, at en saadan Sikkerhed ikke var givet i Loven. Men den ærede Rigsdagsmand maa dog vide, at der i Grundloven staaer, at Kommunernes Ret til selvstændig at styre deres Anliggender skal skee under Statens Tilsyn; den ærede Rigsdagsmand kender ganske vist ogsaa Loven om Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, i hvilken der er fastsat, at Overpræsidenten har paa Statens Vegne at føre Tilsyn med Kommunens Forvaltning, og har ikke blot Ret til at standse en Beslutning, som tages af Magistraten eller Borgerrepræsentationen, naar de overskrider deres Myndighed osv., men ogsaa Ret til, naar Beslutningen gaaer ud paa at træffe en forbærlig Foranstaltning, eller at nægte Opfyldelsen af en Kommunen påahvilende Pligt, at gjøre Indstilling til Justitsministeren, som afgjør Sagen under sit Ansvar, og som igjen er